

Lilâv

– GürhanGürses · 21 Nisan 2018

Lilâv'dı adı.

İnsanın içini serinleten ve ferahlatan bir güzelliği vardı.

Ona bakınca yaz günü dağdan getirilmiş bir kâse kar akla gelirdi.

Güzelliği düştüğü akıldan çıkmazdı bir daha.

Değdiği kalbe mühüdü.

Yoktu onun gibisi.

Gökteki en parlak yıldızdı.

Bahçedeki en güzel çiçek...

Kuşlardan serçeydi.

Yüreği sırçadandı.

Kırılırdı kem gözden.

Çatlardı bed sözden...

Nadideydi ve nadirattandı.

Hep kızardı sevdiği adama.

Bahane bulurdu.

- Görüşmesek daha iyi olur. derdi.

Anlayamazdı adam onun bu tavrını.

Lilâv seviyordu güya.

- Seven böyle mi yapar? diye dertlenirdi adam.

Göğü kararır, dağı ıssızlaşır, denizi grileşirdi.

Yürek yarası değilirdi.

Ve Lilâv bilmeden buna sebep olurdu.

Adamın kendisini nasıl da sevdiğini biliyordu.

Çünkü hiç kimse onu öyle sevmemişti, sevemezdi de!

Ama!

Lilâv, adamdan uzak kalmak için her şeyi yapıyordu ve işin kötüsü de bu uzaklığı ve soğukluğu adam yüreğinin en orta yerinde şiddetli ve üzgün bir şekilde hissediyordu.

İçine akıtıyordu gözyaşlarını.

Çürüyordu adam içten içe.

Lilav iyilik yaptığını düşünüyordu sevdiğine.

Oysa sevdiği adamı vuruyordu can alıcı yerinden, kalbinden.

Kanatıyordu ama farkında değildi.

Tampon olduğunu sanıyordu.

Merhem biliyordu oysa yarayı deşiyordu.

Yaşattığını düşünüyordu böyle yaparak oysa öldürüyordu.

Lilâv, yarası sarılmayan hiç...
Alkışlanmayan...
Gözyaşlarına mendil olunmayan...
Bir nevi modern münzevi...
Kalabalık içinde bir yalnız...
Şehrin yaban gülü...
Ömrünün tülünü atıyordu bu adam.
Külünü savuruyordu üzerindeki hüznün.
Kabullenemiyordu bunu Lilâv.
O hep tek başınaydı.
Yoktu kimsesi.
Olmamıştı.
Adam, ona her şey olmaya gelmişti.
Hiçbir şeyi olmayan bir kadına hem de, hiçbir kimsesi...
İşte burada bir uyuşmazlık yok yok çatışma çıkıyordu.
Adam sarabildiği kadar sarmaya çalışıyordu Lilâv'ı.
Lilâv ise kaçabildiği kadar kaçmaya çabalıyordu.
Onun, kendisine bu kadar bağlanmasını kabullenemiyordu.
Bu yüzden bilerek tavır alıyordu ama adamın onu anlayacak mecali yoktu.
Yorgundu.
Ve en önemlisi iliğine değin sevilme istiyordu.
Çünkü o kursağına kadar seviyordu Lilâv'ı.
Yoktu onun gibi seven, işin garip yanı Lilâv da bunu çok iyi biliyordu.
Belki de bu yüzden korkuyordu.
Adam okyanus gibiydi, Lilâv ise bir kaşık suda boğulandı.
Adam dağ gibiydi, Lilâv ise bir çakıl taşıyla yaralanandı.
Adam gökyüzüydü, Lilâv ise o gökyüzünün güneşiydi.
Adam geceydi, Lilâv ise o gecenin ay'ıydı.
Keder ev sahibiydi yüreğinin adamın.
Gözyaşıyla yıkardı ruhunu boydan boya.
Lilâv ise bu hüznü adama bir tebessüm olmuştu.
Açan çiçek, öten kuş, doğan güneş olmuştu Lilâv adama.
Baş tacıydı.
Ömrün harcıydı.
Lilâv, dağdan kopup gelen kar suyuydu.
Yüreğe gelen en tatlı sancı...
Başa gelen en güzel şey..
Nimet biliyordu Lilâv'ı adam.
Şükür sebebiydi.

Lilâv sustu bir gün.
Her gün sustuğundan daha farklıydı bu susuş.
Adam üstelemedi.
Zorla güzellik olmaz diye düşünüyordu.
Varlığıyla onu üzmeğeense yokluğuyla onun mutlu olmasını arzuluyordu.
Mesele Lilâv'ın saadetiye adam her şey razıydı.
Kocamandı yüreği.
Apaktı.
Gözlerinden bir damla yaş aktı.
İriceydi.
Belli ki Lilâv'ı düşünüyordu.
Dudağında belli belirsiz bir sayıklama oldu onu da kimse görmedi ve duymadı.
Eminim Lilâv'a dua ediyordu.
Lilâv diyordu.